

Nr 350.

Av herr Näsghård m. fl., om förkortning av maximitiden för upplåtelse av skogsavverkningsrätt.

I lagen om nyttjanderätt till fast egendom föreskrives i 1 kap. 7 § att avtal om upplåtelse av skog på rot är bindande endast under fem år. Det var förra seklets för skogsvården och även för jordbruksbefolkningen ödesdigra verkningar av de ända upp till 50 år långa avverkningsrättsupplåtelseerna, som föranledde denna bestämmelse. I dag är det säkert få människor med kännedom om förhållandena, som inte vill medge att denna begränsning i rätten att upplåta avverkningsrätt, som infördes 1903, varit lyckosam.

Redan vid ärendets riksdagsbehandling år 1903 påyrkades emellertid att tiden borde begränsas ytterligare, nämligen till tre år. Erfarenheterna sedan dess syns ha givit vid handen, att skäl finns för en sådan sänkning av den längsta tillåtna tiden. Särskilt under senare år har nämligen avverkningsavtalen på många håll i landet tenderat att schablonmässigt föreskriva en avverkningstid av fem år. Det säger sig självt, att det måste vara till men för skogens vård och återväxt, om utstämplade träd, som vid utstämplingsförrättning befunnits böra avverkas, blir stående kvar i ytterligare hela fem år med påföljd att ägaren inte är i tillfälle att på det markområde där träden står vidtaga någon åtgärd för att befordra återväxten. Med hänsyn härtill bör en förkortning av längsta upplåtelse tiden få anses motiverad. Om tiden sätts till tre år bör begränsningen inte kunna vara till någon som helst nackdel för trävaruhanteringsens berättigade intressen.

Under åberopande av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära en utredning av frågan om lämpligheten att till tre år begränsa den längsta tiden för upplåtelse av skogsavverkningsrätt.

Stockholm den 27 januari 1954.

Bernhard Näsghård.

Ivar Nilzon.

Osc. Werner.

Lars Eliasson.